

CURIERUL MISSIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE”

Anul XIX.

No. 3.

Cuprins:

Acum e ceasul
al unsprezeci-
lea

Scopul Săptămă-
nii

Spre o țintă mai
înalță

Legea lui Dum-
nezeu

Sanctuarul

Revenirea lui
Hristos

Chemarea lui
Dumnezeu că-
tre noi și copiii
noștri

O viață mai îm-
belșugată în
cămin

Pe urmele lui
Isus

Unirea în Comu-
nitate și iubi-
rea frățească

Un urmaș al lui
William Miller

Diverse

Acum e ceasul al unsprezecilea

Mulți din cei cari au cetit publicațiile noastre și au obser-
vat evenimentele cari împlinesc profeția, și sunt convinși că
aceste lucruri sunt adevărate, au ezitat totuși să-și consacre
viața lor lui Hristos și acestei mișcări. Ei deseori spun că vor
face lucrul acesta atunci când vor vedea lucrurile cele din
urmă.

Dar unele din aceste „lucruri din urmă“ pe cari acești
oameni le așteaptă, se poate să vină prea târziu spre a mai
putea servi ca semnale în vederea predării personale a sufletu-
lui. Armagedon, de pildă, își atinge punctul său culminant
după ce Hristos Și-a terminat lucrarea Sa în sanctuarul ceresc.
Timpul de probă este închis atunci. Când națiunile intră în
luptă pentru ciocnirea dela Armagedon, această luptă nu va
însemna pentru nimăni un semn de a căuta mântuirea.

Pentru cei cari au ochii ațintiți spre împlinirea profeției
acum este timpul de a lua o poziție alături de Dumnezeu și să
se alătore lucrării de încheiere. Este adevărat că îndurarea lui
Dumnezeu se întinde și în timpul ceasului al unsprezecilea,
dar în parabolă aceia cari au intrat la lucru în ceasul al unspre-
zecilea și au primit o răsplată la fel ca și ceilalți, nu erau per-
soane cari la strigarea de dimineață ar fi refuzat chemarea.
Ei au răspuns imediat atunci când le-a venit chemarea, chiar
dacă aceasta a avut loc în ceasul al unsprezecilea.

Este spre rizicul sufletului ca cineva să îndepărteze me-
reu și mereu timpul consacării față de Dumnezeu și adevă-
rul Său până către ceasul al unsprezecilea. De fapt, acum
este ceasul al unsprezecilea pentru toți dintre noi. Și ultimele
clipe de aur ale ceasului al unsprezecilea se pare că chiar acum
strălucesc scânteietor.

W. A. Spicer.

Săptămâna

Misionarilor Voluntari.

dela 10—17 Martie, 1934

cuprinzând și Ziua Mis. Voluntari din Sabatul 17 Martie

Notă pentru Lucrători, Presbiteri și slujbașii Cercurilor Misionarilor Voluntari. — S'a făcut socoteala că, dacă toți copiii Adventiștilor de Ziua Șaptea ar fi convertiți, botezați și primiți în Comunitate, atunci, s'ar adăuga la poporul nostru mai mulți decât se adaugă în prezent prin toate felurile de lucrare ale Comunității sau de evanghelizare. Faptul acesta ar trebui să constituie o alarmă către cămin, Comunitate, lucrător și către fiecare dintre slujbașii Cercurilor Misionarilor Voluntari, și ar trebui să ne conducă la depunerea unei mai mari străduințe decât până acuma, de a ne apropia de cei dimprejurul nostru, cari n'au luat încă poziție pentru Hristos.

Tezaurul cel mai mare al denominațiunii

noastre este oastea noastră de copii și tineri. Cu această oaste bine formată și disciplinată, bine organizată și bine condusă, și mobilizată împotriva vechiului vrăjmaș al tuturor, lucrarea lui Dumnezeu va fi terminată repede și atunci va veni sfârșitul.

În răspunsul nostru la această alarmă, despre care am amintit mai sus, să nu uităm a face ceva pentru băieții și fetele așa numiți „juniori“, pentru că afară de cele de mai sus, anii tinereții sunt anii hotărârii, și, mulți din cei ce sunt creștini, s'au hotărât pentru această cale în anii tinereții, dela 12—15 ani, mai mult decât în altă perioadă a vârstei lor. Și, în general, tineretul va răspunde interesului plin de simpatie care i se arată.

SCOPUL SAPTAMANII

Săptămâna Misionarilor Voluntari a fost rezervată pentru un scop împătrit:

1) Ca să deștepte un interes mai mare printre membrii adulți ai Comunității față de tineret. Am spus deja, că lucrarea care revine membrilor Comunităților noastre este de a se interesa mai mult de tineretul nostru, și noi dorim să facem tot ce putem mai bine, prin alcătuirea planurilor pentru Săptămâna M. V., ca să înroleze cât mai mult cu puțință pe tați și mame și pe alți membri adulți spre a lucra în mod hotărât pentru tineretul neconvertit din familiile adventiste de ziua șaptea, ca și pentru tineretul din vecinătate.

2) Ca să adâncească mai mult consacrarea tineretului ce s'a predat deja lui Hristos. „Răspunderea noastră față de tineri nu încetează atunci când ei își predau inimile lor lui Dumnezeu. Ei trebuie să fie făcuți interesați în lucrarea Domnului și să fie aduși acolo încât să vadă că El așteaptă ca ei să facă ceva pentru progresul cauzei Sale“. — „*Gospel Workers*“, pag. 210.

3) Ca să se depună eforturi speciale în căștigarea pentru Maestru a celor cari nu sunt convertiți încă. Acesta este cel mai înalt fel de

lucrare misionară, și ce bucurie poate fi mai mare în viață decât de a fi întrebuințat la călăuzirea unui băiat, unei tinere ca să se predea lui Hristos?

4) Ca să formeze tineretul pentru un serviciu folositor și să-l conducă la o lucrare misionară activă.

Aceste puncte sunt rezumate în devisa Departamentului M. V.: „A salva din păcat și a conduce la serviciu“.

Dacă nu toate, cel puțin trei din ședințe ar trebui să fie ținute în timpul acestei săptămâni. În aranjamentul ce se va face pentru aceste servicii să nu se neglijeze organizația Cercului M. V. Presbiterii și slujbașii Cercului ar trebui să conlucreze într'un singur efort pentru ca să facă ședințele din cursul acestei Săptămâni Speciale cât mai folositoare pentru toți.

Materialul de față nu este dat ca să fie cetit înaintea Cercului, — el este mai mult un fir călăuzitor pentru cei ce vor vorbi. Împărțirea materialului trebuie să fie făcută mai dinainte, astfel încât cei cari vor lua parte la desfășurarea programului în ședințe, să aibă timp suficient pentru pregătirea vorbirilor lor.

Pe cât e posibil, înainte de începerea Săptămâni Misionarilor Voluntari, ar trebui să se

organizeze grupe de rugăciune. Membrii acestor grupe ar trebui să se adune la un loc cu scopul precis în minte de a se ruga pentru succesul ședințelor și de a studia împreună cele mai bune metode spre a ajunge la aceia cari au nevoie de ajutor. Ei ar trebui să facă o listă completă de toți acei tineri cari ar fi fost crescuți în căminuri adventiste de ziua șaptea, fie că au avut sau nu vreodată vreo legătură cu Comunitatea și, prin rugăciune și efort personal, să se străduiască să ajungă la cât mai mulți din acești tineri în timpul Săp-

tămâni. Pentru ca ședințele din această Săptămână să devină un succes cu adevărat real, interesul deșteptat prin ele trebuie să fie urmărit mai departe. Lucrul acesta se poate face prin îndemnarea acelor cari au participat la ședințe în cursul acestei Săptămâni, ca să vină la Școala de Sabat, prin invitarea lor la ședințele regulate ale Cercului M. V., prin plasarea în mâinile lor a ceva din literatura noastră, prin invitarea lor de a lua parte la cântări, la studierea Bibliei și a celorlalte studii ale Cercului, etc.

Sâmbătă, 10 Martie 1934

SPRE O ȚINTA MAI ÎNALȚĂ

Mii de Misionari Voluntari din lumea întreagă iau parte la această Săptămână de Rugăciune. O căutare sinceră, din inimă, după Dumnezeu va avea ca urmare sigură binecuvântări nespuse și o înălțare spirituală. Vor fi câștigate victorii prețioase. Păcate obișnuite vor fi părăsite pentru totdeauna. Vor fi dați la o parte solzi de pe ochi până aci orbiți, și lanțuri ale unei robii crude vor fi scuturate dela mâini și picioare. Timpul de azi cere o chemare hotărâtă la pocăință. Să nu se întrebuițeze jumătăți de măsură. Curentul moral al lumii curge într'un curent mereu crescând al răului. Invităm pe toți părinții și tineretul întreg să se unească în rugăciune hotărâtă pentru o revărsare a Spiritului lui Dumnezeu, o reînviore a dela fața Domnului, în timpul acestei Săptămâni. Noi dorim să vedem împlinindu-se minunea liharului lui Dumnezeu, și pe pă-

cătoși convertiți și împăcați cu Dumnezeu. Noi dorim să vedem inimile copiilor lui Dumnezeu mângâiate și sufletele lor pline cu puterea de a câștiga pe alții la Hristos.

Mulți părinți au strigat împreună cu Iuda din vechime: „Cum mă voiui sui la tatăl meu, dacă băiatul nu este cu mine?” Gen. 44, 34. Alții pot întreba din adâncul inimilor lor, împreună cu David: „Tânărul . . . este sănătos?” 2 Sam. 18, 29.

Oare, nu aceasta este suprema întrebare care se pune Comunității în această Săptămână de Rugăciune? Este tineretul nostru sănătos? Este el convertit? A renunțat el la lucrările întunerecului? Iubește el pe Dumnezeu? Se roagă și studiază el Biblia? A învățat el să reziste ispitei și să desprețuiască poftele cărnii? Este tineretul în armonie cu legea și așezămintele lui Dumnezeu?

LEGEA LUI DUMNEZEU

1. *Fără lege nu poate exista vreo cărmuire. Dumnezeu are o cărmuire și o lege care este expresiunea naturii și principiilor Sale.* Isa. 9, 6.

Rom. 2, 18. Voința lui Dumnezeu se găsește în legea Sa, cele zece porunci.

1 Ioan 3, 40. Păcatul este călcarea legii lui Dumnezeu.

Rom. 6, 23. Plata păcatului este moartea.

Fapte. 17, 31. Va judeca lumea în dreptate.

Ps. 23, 30. Mă povățuește pe cărări drepte.

1 Ioan 5, 17. Orice nedreptate (nelegiuire, călcare a legii) este păcat. Deci dreptatea trebuie în mod necesar să fie ceva opus — adică păzirea legii.

Ps. 119, 172. Toate poruncile Tale sunt drepte.

Ioan 15, 10. Hristos ține poruncile lui Dumnezeu.

Ps. 1, 2; 40, 8. Cei convertiți își găsesc plăcerea în legea lui Dumnezeu.

2. *Străduințele noastre de a asculta de legea lui Dumnezeu fără a ne supune lui Hristos vor avea un sfârșit trist.*

Rom. 9, 31—33. Căutarea dreptății prin mijloace proprii.

Gal. 3, 10. „Lucrurile legii” nu sunt de ajuns.

„Nu este nicio siguranță pentru cei ce au mai mult o credință de formă, o înfățișare a evlaviei”. „Hristos, Lumina lumii”, p. 172.

„O religie a formelor niciodată nu poate să ducă sufletele la Hristos, deoarece este o religie lipsită de iubire, lipsită de Hristos. Postul

și rugăciunea care vine dela un suflet doritor de a se îndreptăți singur, este o urciune înaintea lui Dumnezeu. Adunarea solemnă pentru rugăciune, șirul ceremoniilor religioase, umilința externă, sacrificiile impunătoare, arată că acela care săvârșește aceste lucruri se consideră drept și având un drept la Cer, dar totul este o amăgire. Faptele noastre nu pot să plătească niciodată mântuirea". *Idem*, p. 280.

Duminică, 11 Martie 1934

SANCTUARUL

Sanctuarul era Casa lui Dumnezeu. Exod. 25, 8. El era construit după un model deja existent. Exod 24, 40. Modelul era în Cer. Ebrei 9, 23, 24; 8, 1—5. În Exodul, Leviticul și Numeri, din Vechiul Testament, precum și în primele 10 capitole din Ebrei, în Noul Testament, noi avem o expunere foarte clară despre serviciul Sanctuarului și însemnătatea lui pentru noi. În tot cuprinsul Bibliei sunt împrăștiate fâșii de lumină cu privire la Sanctuar și însemnătatea lui. Despre acest subiect se vorbește în Biblie mai mult decât despre oricare altul. Se pare că s'a făcut acest lucru în vederea faptului că Sanctuarul, serviciile lui și curățirea cuprinde întreg planul de mântuire, inclusiv judecata de cercetare și nimicirea lui Satana. Foarte bine a exclamat Psalmistul: „Calea Ta, Dumnezeule, este în sanctuar: Care Dumnezeu este atât de mare ca Dumnezeul nostru?" Ps. 77, 13. (Trad. engleză de Oxford, 1898).

Explicația profeției din Dan. 8, 14, este cunoscută celor mai mulți dintre noi. Cele 70 de săptămâni din Dan. 9 încep cu ordinul de rezidirea Ierusalimului, sau 457 în. Hr., în al 7-lea an al domniei lui Artaxerses. Cu o exactitate uimitoare noi putem trasa timpul până la „Mesia, Cărmuitorul", (Dan. 9, 25),uciderea lui Mesia la jumătatea săptămânii, lepădarea poporului Izrael ca popor al lui Dumnezeu și sfârșitul celor 70 de săptămâni. În profeție, fiecare zi reprezintă un an, aducând sfârșitul acestei mari perioade în 1844. La vremea aceasta sanctuarul urma să fie curățit. Curățirea sanctuarului pământesc era o zi de judecată. Sufletul care nu era pregătit era exclus din mijlocul poporului. Lev. 23, 27—29. Judecata de cercetare începu deci în sanctuarul ceresc (a cărui copie era sanctuarul pământesc) în anul 1844, și în curând va fi terminată. În ce timp solemn trăim noi astăzi! Ce trebuie să însem-

3. O religie a iubirii ne duce la împlinirea legii, Rom. 13, 9, 10.

1 Ioan 5, 2. 3. Iubirea de Dumnezeu este paza poruncilor Sale.

Fiecare vieță pentru a fi plină de succes trebuie să aibă ordine, frâu, principii. O mașină care ar merge fără cureaua reglatoare s'ar preface în fândări. Adevărata ascultare vine din inimă și este meterezul iubirii și credinței.

neze acest lucru pentru fiecare dintre noi?

2 Cor. 5, 10: Trebuie să ne înfățișăm cu toții.

Fapte 17, 30. 31: Dumnezeu are un timp anumit.

Fapte 24, 25: În vremea lui Pavel judecata era în viitor.

Apoc. 14, 7: Ceasul judecății a sosit (acesta începe în 1844).

1 Petru 4, 17: Judecata începe dela Casa lui Dumnezeu.

Ecles. 12, 14: Fiecare lucrare va fi adusă la judecată.

Rom. 2, 16: Și lucrurile ascunse vor fi judecate.

Matei 12, 36. 37: Să dă socoteală de fiecare cuvânt nefolositor.

1 Cor. 4, 5: Lucrurile întunerecului aduse la lumină.

Cum putem toldeaua să stăm în fața partidei noastre mânjite, din registrul din ceruri.

1 Petru 3, 18: Isus a suferit pentru păcatele noastre.

2 Cor. 5, 14. 15. 21: Ascultarea lui Hristos stă în locul neascultării mele, când eu îl primese pe El ca Mântuitor al meu.

„Pe măsură ce cărțile din ceruri sunt deschise, viețile celor ce au crezut în Hristos sunt cercetate înaintea lui Dumnezeu. Incepând cu cei dintâi locuitori de pe pământ, Apărătorul nostru prezintă cazurile fiecărei generații care a urmat și sfârșește cu cei în vieță. Fiecare nume este adus la bară, fiecare caz este cercetat cu cea mai mare atenție. Unele nume sunt primite, altele sunt lepădate. Când unul are păcate cari au rămas în cărți, nemărturisite și neiertate, numele lor vor fi șterse din cartea vieții". „Marea luptă", p. 483.

REVENIREA LUI HRISTOS

Titu 2, 11—14: Așteptând fericita noastră nădejde.

Fapte 24, 15: A avea *nădejde* în Dumnezeu.
Ebrei 6, 18, 19: O ancoră a sufletului.

1 Ioan 3, 2, 3: Oricine are această nădejde se curățește pe sine însuși.

Dacă a fost cândva vreun timp în care omnirea a avut nevoie de nădejde, timpul este acum. Un spirit de neastâmpăr și ilegalitate a cuprins întreaga lume. Milioane sunt fără lucru și în lipsă financiară. Focul lăuntric al patimilor care bânuie inima firească izbucnește mereu în cele mai grozave crime revoltătoare ale imoralității. Amenințarea războiului plutește peste lume, întunecată și sinistră. Inimile oamenilor sunt slăbite de teamă. Mii care nu cunosc pe Dumnezeu, cari nu au vreo nădejde sigură, sunt îngrijați de vicțiile lor. În această țara a umbrei, această vale a morții, strălucește „fericita nădejde“ a revenirii lui Hristos, „arătarea slavei“ Sale, (Titu 2, 13), „pe care o avem ca o ancoră a sufletului“. Ebrei 6, 19. Ce frumoasă ilustrare! O ancoră a sufletului! Pluțiți voi oare peste mlaștinile periculoase ale îndoielii? Sunteți voi oare în apropierea stâncilor de corali ale necredinței? Fiți cu atenție

asupra acelor stânci ale necurăției sau necinstei. Aruncați ancora — nădejdea! O oncoră fine vasul tare și în siguranță în vreme de furtună. Cu cât e mai aspră furtuna, cu atât e mai necesară ancora. Așa stau lucrurile și cu această fericită nădejde. Cu cât e mai întunecată lumea, cu atât noi avem nevoie de a ancora de Stânca Veacurilor. Aceasta va rezista în vijelia vieții. Arătarea glorioasă a lui Isus este amintită de 2800 ori în Biblie.

Cât de remarcabil este marele lanț de profeții cari s'au împlinit: creșterea cunoștinței, ziua întunecoasă, căderea stelelor, războaie și vești de războaie, turburări, nelegiuiri, abundență de nedreptate, ciumă, cutremure de pământ, foamete, luptă între capital și muncă, mizeria națiunilor, cu cortegiul de încurcături, spiritism, necredință în biserici și Evanghelia împărăției la toate neamurile.

Două clase la revenirea lui Hristos:

1) Dreptii: Isa 33, 16, 17; 25, 9.

2) Păcătoșii: Apoc. 6, 15—17.

Chemarea timpului de față:

Amos 4, 12. Ebrei 9, 27, 28. Amos 6, 1.

Mat. 24, 44; 25, 1—13; Efes. 4, 30, 31; Ebrei 10, 35—39.

Sâmbătă, 17 Martie 1934

CHEMAREA LUI DUMNEZEU CATRE NOI ȘI COPIII NOȘTRI

„În vremea aceea, zice Domnul, Eu voi fi Dumnezeuul tuturor semințiilor lui Izrail, și ei vor fi poporul Meu“. Ier. 31, 1.

Acum când ne închinăm lui Dumnezeu în acest Sabat rezervat ca Zi a Misionarilor Voluntari, să ne întrebăm cu seriozitate, ca unii cari suntem credincioși ai soliei advente: „Care este chemarea lui Dumnezeu către noi și copiii noștri?“

Trăim în vremea despre care se vorbește în versetul 7 din Ieremia 31, când rugăciunea fiecărei inimi trebuie să fie: „Doamne, izbăvește pe poporul Tău, pe rămășița lui Izrail!“ Trăim, de asemenea, în vremea profetizată de profetul Ioel, când suntem avertizați: „strângeți copiii“.

și „țineți o adunare sfântă“; când „preoții Domnului“, sunt îndemnați „să plângă între tindă și altar, și să zică: „Doamne, îndură-Te de poporul Tău! Nu da de ocară moștenirea Ta!“ Trăim în vremea prezisă de Mântuitorul nostru, când zicea: „Când va veni Fiul Omului va găsi oare credință pe pământ?“

Intr'un timp asemenea acestuia când lupta de veacuri dintre Hristos și Satana se apropie de ultimul conflict desperat, rămășița poporului lui Dumnezeu să se întrebe: „Doamne, ce voești Tu să facem? Care e voința Ta față de noi și copiii noștri?“ Dea Dumnezeu ca astăzi noi să-I putem auzi glasul Său și să răspundem chemării Sale.

PE URMELE LUI ISUS

Rom. 12, 9: Ură față de rău.
Fapte 3, 19: Pocăință.
Col. 3, 12, 13: Bunătate.
Rom. 12, 17: Cinste.
Ps. 100, 2: Bucurie.

Ezech. 18, 30: Intoarcere, căință.
Fapte, 2, 38: Botez.
2 Tim. 2, 24, 25: Blândețe.
Ecles. 9, 10: Credincioșie.
Ebrei 13, 5: Mulțumire.

O VIEAȚA MAI IMBELȘUGATA ÎN CĂMIN

Mai întâiu să avem în vedere că Dumnezeu ne cheamă pe noi și copiii noștri la o viață mai îmbelșugată în căminurile noastre. Isus a zis: „Eu am venit ca oile să aibă viață, și s'o aibă din belșug“. Ioan 10, 10.

Dacă cei ce formează căminul ar avea a-ceastă mai completă, mai bogată, mai veselă și mai îmbelșugată viață, atunci căminul ar fi ce dorește Dumnezeu — sfânta sfințelor din viețile noastre, anticamera cerului. Va fi un loc de refugiu din păcatul și murdăria lumii, — un loc de formare a unui caracter tare și o lumină care va conduce picioarele altora pe calea vieții. Un asemenea cămin va avea o religie ce este adânc înrădăcinată în toate experiențele vieții de toate zilele. Dumnezeu ne cheamă la această mai adâncă și mai îmbelșugată viață în El.

Cum va fi manifestată această viață mai îmbelșugată? În cartea „Educație“ la p. 241, cetim: „Dumnezeu hotărîse ca membrii familiei să fie strânși laolaltă atât la lucru și la studiu, cât și la rugă și odihnă; tatăl și mama împreună învățătorii și tovarășii copiilor lor“. Acestea sunt, deci, activitățile normale ale vieții omenești, — lucru, studiu, rugă și odihnă. În aceste căi de exprimare de sine însuși, părinții și copii trebuie să fie alături, strânși laolaltă prin iubirea față de Dumnezeu și față de alții.

Patru principii ale vieții familiei cât și ale vieții în genere ar trebui studiate și puse în practică în modul cel mai atent. Acestea patru sunt:

1. Lucru.
2. Studiu.
3. Închinare.
4. Recreație.

Lucru.— Lucrul este o binecuvântare; lenevia este un blestem. Părinții au datoria ca să învețe pe copiii lor cum să săvârșească lucrul cu folos, și să-i conducă la bucuria săvârșirii unui lucru. Încă de timpuriu în viață ei trebuie să înceapă să cultive spiritul lucrării folositoare.

Studiu.— Părinții sunt răspunzători de felul culturii intelectuale a copiilor lor. Dacă ei vor neglija să-i îmbrace și să-i hrănească, atunci va interveni statul; însă mulți copii sunt literalmente sortiți morții mintale din pricina neglijenței părinților.

Fericiți sunt copiii cari au de cetit cărți bune, și a căror părinți pun în mâinile lor cărți folositoare și interesante cari să desvolte gusturile lor mintale.

Părinții trebuie să fie învățători cât și tovarăși ai copiilor lor. Domnul pune: „Poruncile acestea, pe cari ți le dau astăzi, să le ai în inima ta. Să le întipărești în mintea copiilor tăi, și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula“. Pentru a face aceasta, părinții trebuie să studieze. Poate cele mai durabile impresii sunt făcute de cuvintele înțelepte căzute de pe buzele părinților când stau cu copiii lor în tovarășie zi cu zi.

Închinare.— Instruirea nu trebuie să fie neglițată. „Oricât de urgentă ar fi ocupația ta“, spune Spiritul profeției, nu te lipsi de a-ți aduna copiii în jurul altarului lui Dumnezeu“. Faceți ca serviciul de rugăciune din cămin să fie plăcut și interesant. Lecțiunile școlii de Sabat ale copiilor pot foarte bine fi luate drept bază a studiului cu ocazia cultului familiei. Tata și mama ar face foarte bine dacă și-ar lua timp de pregătire pentru ca să facă acest serviciu zilnic a fi pentru copii și tineri cel mai plăcut timp din zi.

Cât de minunat este să vezi familia strânsă laolaltă în sanctuar la ceasul cultului de Sabat. Cât de mult se aprofundează viața spirituală când tatăl, mama și copiii iau parte cu mult respect cu toții laolaltă la închinarea lui Dumnezeu și ascultă solia din cer.

Recreația.— Dar nu se poate ca în continuu doar să lucrezi, să studiezi și să ții cult. Un mic răgaz dela muncă, o odihnă dela efortul mental, este potrivită și la locul ei. În bolboroseala apei râului ce curge, în urcarea muntelui și în viața comunicativă în timpul unei excursii

este bucurie. Părinților li se spune: „Dați copiilor voștri o parte din orele voastre de răgaz; împrieteniți-vă cu ei; întovărășiți-vă cu ei la lucrul și jocurile lor“. „Pe urmele Marelui Medic“, p. 391. Părinții ar trebui să se străduiască a rămâne tineri în spirit și să se bucure de distracțiile cele potrivite împreună cu copiii lor. În felul acesta ei pot ajuta tinerilor să evite distracțiile dăunătoare, îndrumându-i să ia parte la asemenea lucruri cari ar putea contribui la binele lor fizic, mintal și spiritual.

În felul acesta Dumnezeu ne cheamă pe noi cât și pe copiii noștri la o viață cât mai bogată în căminurile noastre. El ne cheamă la o lucrare unită în cercul familiei. El cheamă pe copiii și tinerii noștri, cât și pe cei mai în vârstă, pentru ca să organizeze campanii misionare. El cheamă pe tinerii noștri din școli să se pregătească în vederea unei lucrări mai mari, spre a duce solia tuturor oamenilor.

Care va fi răspunsul nostru? (Să urmeze apoi o consacrare).

Unirea în Comunitate și iubirea frățească

Una cu Hristos în Dumnezeu

(Mărturie Vol. VIII, pp. 239—243)

Domnul are nevoie de oameni cari au o credință sinceră și o judecată sănătoasă, și cari să-și dea seama de deosebirea dintre adevăr și minciună. Fiecare trebuie să fie la postul său, studiind și punând în practică învățăturile date în capitolul al șaptesprezecilea din Ioan, și păstrând o credință vie în adevărul pentru timpul acesta. Noi avem nevoie de acel control de sine care ne va face în stare să ne aducem obiceiurile în armonie cu rugăciunea lui Hristos.

Îndrumarea dată mie de Acela ce are putere, este ca noi să învățăm a trăi în conformitate cu rugăciunea din capitolul al șaptesprezecilea din Ioan. Această rugăciunea trebuie să o facem a fi studiul nostru de căpetenie. Fiecare predicator al Evangheliei, fiecare misionar în ramura medicală, ar trebui să învețe știința acestei rugăciuni. Iubiți frați și surori, vă rog a lua seama la aceste cuvinte, și a aduce în studiul vostru un spirit liniștit, umil și supus, cât și forțele sănătoase ale unei minți sub conducerea lui Dumnezeu. Acei cari nu ajung a învăța învățăturile cuprinse în această rugăciune sunt în primejdie de a atinge o dezvoltare unilaterală, pe care nu o va mai putea îndrepta cu totul nicio educație viitoare.

„Mă rog nu numai pentru ei“, zice Hristos, „ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca, și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M'ai trimes.“

„Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și noi suntem una. — Eu în ei, și Tu în Mine; — pentru ca ei să

fie în chip desăvârșit una, ca să cunoască lumea că Tu M'ai trimes, și că i-ai iubit, cum M'ai iubit pe Mine.“

„Tată, vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe cari Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă, pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M'ai iubit înainte de întemeierea lumii. Neprihănitule Tată, lumea nu Te-a cunoscut; dar Eu Te-am cunoscut, și aceștia au cunoscut că Tu M'ai trimes. Eu le-am făcut cunoscut numele Tău, și li-L voui mai face cunoscut, pentru ca dragostea cu care M'ai iubit Tu, să fie în ei, și Eu să fiu în ei“. Ioan 17, 20—26.

Dumnezeu dorește ca fiii Săi să trăiască în bună înțelegere unul cu altul. Oare nu așteaptă ei să trăiască în același cer? Oare Hristos este neunit contra Sa însuși? Poate El să facă pe poporul Său să aibă succes, mai înainte de a fi dat la o parte gunoiul bănuelii răutăcioase și al neunirii, și mai înainte ca lucrătorii Săi, cu o țintă unită, să-și fi consacrat inima, mintea și puterea lucrării ce este atât de sfântă în ochii lui Dumnezeu? Unirea face puterea; neunirea aduce slăbiciune. Dacă ne unim între noi, ca să lucrăm în armonie pentru mântuirea oamenilor, atunci în adevăr suntem „lucrători împreună cu Dumnezeu“. Aceia însă, cari refuză de a lucra în bună înțelegere între ei, necinstesc pe Dumnezeu în cel mai înalt grad. Vrajmașul sufletelor se bucură că aceștia lucrează unul împotriva altuia. Unii ca aceștia au nevoie să cultive iubirea frățească și blândețea sufletească. Dacă ei ar putea să dea la o parte perdeaua ce ascunde viitorul și să vadă

fructele neunirii lor, atunci de sigur s'ar pocăi.

Lumea privește cu mulțumire la neunirea dintre creștini. Necredincioșii se bucură mult de acest fapt. Dumnezeu cheamă la o schimbare în mijlocul poporului Său. Strânsa legătură cu Hristos și a unuia cu altul ne este singura siguranță în aceste zile din urmă. Nu trebuie să dăm prilej lui Satana să arate spre membrii Comunităților noastre, și să zică: „Iată cum se urâsc între ei acești oameni cari stau sub steagul lui Hristos! Nu avem să ne temem de ei, atâta timp cât își risipesc tot mai mult puterile, ca să se lupte unul contra altuia, și nu contra puterii mele“.

După vărsarea Sfântului Spirit, uceniciei eșiră să vestească un Mântuitor înviat, iar singura lor dorință era de a mântui oameni. Se bucurau de dulceața legăturilor cu sfinții. Erau delicați, îndatoritori, uitându-se pe sine, și gata să sacrifice orice de dragul adevărului. În legăturile lor zilnice vedeau unul față de altul iubire, pe care le-o poruncise Hristos. Prin cuvinte desinteresate și fapta neegoiste își dădeau osteneala să însămânțeze și în inima altora această iubire.

Credincioșii ar trebui să întrețină în inimile lor iubirea, care a umplut inima apostolilor, după ce s'a coborât Spiritul Sfânt. Ei ar trebui să pornească în ascultarea voioasă față de noua poruncă, „să vă iubiți unul pe altul, după cum Eu v'am iubit“. Ioan 13, 34. Așa de strâns trebuie să fie legați de Hristos, încât să fie făcuți în stare să împlinescă cererile Sale. Puterea unui Mântuitor, care poate să-i desvinovățească prin dreptatea Sa, ar trebui să fie prețuită printr'ânsii.

Cu timpul însă primii creștini începură totuși să privească la greșelile fraților lor și dădură loc unui spirit neprietenos de critică, pierdură din ochi pe Mântuitor și marea iubire, pe care o arătase față de păcătoși. Ajunseră mai stricți, în ce privește ceremoniile exterioare, riguroși (strâmți), în chestiunile teoretice ale credinței și neîngăduitori în criticile lor. În zelul lor, de a se condamna unul pe altul, uitară propriile lor rățaciri. Uitară învățătura asupra iubirii frățești, pe care le-o dăduse Hristos. Lucrul cel mai trist însă era, că nu-și dădeau seama de pagubele, pe cari le pricinuiau. Nu băgară de seamă cum se depărtează bucuria și fericirea din viața lor, și că în curând trebuia să umple în întunec, fiindcă își închiseseră inima față de iubirea lui Dumnezeu.

Apostolul Ioan observă tot mai mult cum descetele în Comunitate iubirea frățească și de aceea de multe ori se opria cu deosebire asupra acestui punct. Până în ziua morții sale imprimă în credincioși nevoia de a arăta neconținut unul față de altul iubire. Epistolele

sale către Comunități sunt pline de asemenea idei. 1 Ioan 4, 7—11.

În Comunitatea lui Dumnezeu domnește astăzi o mare lipsă de o iubire frățească. Mulți dintre aceia, cari spun că iubesc pe Mântuitorul, neglijează să iubească pe aceia, de cari sunt legați prin legătura comuniunii creștine. Suntem de aceeași credință, membri ai unei singure familii; toți suntem fii ai aceluiași Tată ceresc și avem aceeași fericită speranță de nemurire. Cât de puternică și delicată ar trebui să fie legătura, care ne cuprinde pe toți. Oamenii din lume ne supraveghează, ca să vadă dacă credința noastră are o înrăurire sfințitoare asupra inimilor noastre. Ei sunt foarte repezi în a discerne orice greșeală din viața noastră și orice necuviință din purtarea noastră. De aceea să ne ferim de a le da prilej, să defaimă credința noastră.

Ceea ce ne duce mai ales în primejdie nu e împotrivirea lumii; răul întreținut în inima celor ce se dau drept creștini, e ceea ce ne face nefericiți și ține în loc propășirea lucrării lui Dumnezeu. Nu este un drum mai sigur spre slăbirea puterilor noastre decât faptul, că suntem invidioși și neîncrăzători unul față de altul și, că suntem căutători de greșeli, și bănuitori de rele. Iacob 3, 15—18.

Armonia și unirea, care există între oameni cu cele mai felurite dispoziții este cea mai puternică dovadă care poate fi adusă că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său în lume ca să mântuească pe păcătoși. Al nostru e privilegiul, de a da această mărturie. Pentru ca să putem face aceasta, trebuie să ne supunem poruncii lui Hristos. Caracterele noastre trebuie modelate după caracterul Său. Voința noastră să o supunem voinții Sale. Atunci vom putea lucra împreună, fără se ne temem, că ne vom ciocni.

Dacă ne oprim la micile deosebiri de păreri, vom ajunge la fapte, cari distrug unirea creștină. N'ar trebui să îngăduim vrăjmașului, să ne înșele. Să căutăm, deci, să fim mai aproape de Hristos și unul de altul. Astfel ne vom asemana pomilor dreptății, pe cari i-a sădit Domnul, și cari sunt udați de răul vieții. Ce îmbelșugați în fructe am fi! Oare nu zice Hristos: „Prin aceasta va fi proslăvit Tatăl Meu, ca voi să aduceți rod mult“? Ioan 15, 8.

Inima Domnului Hristos dorește ca urmașii Săi să împlinescă planul lui Dumnezeu, în toată adâncimea și înălțimea. Ei trebuie să fie una cu El, chiar dacă ar fi răspândiți pe întreaga față a pământului. Dar Dumnezeu nu poate să-i facă una în Hristos, dacă nu sunt gata să lepede căile lor și să umble pe calea Sa.

Dacă rugăciunea lui Hristos ar fi pe deplin crezută, și învățămintele din ea ar fi folosite în viața de toate zilele a fiilor lui Dumnezeu.

atunci s'ar băga de seamă că ar fi unitate în felul de a lucra în rândurile noastre. Prin funia aurită a iubirii ar fi legat frate de frate. Numai Spiritul lui Dumnezeu este în stare să aducă la îndeplinire această unitate. Numai Acela, care S'a sfințit pe sine poate să sfințească și pe ucenicii Săi. De vor fi uniți cu El: atunci ar fi uniți între ei prin cea mai sfântă credință. Dacă ne-am strădui să dobândim această unitate, după cum trebuie să facem, potrivit voinței lui Dumnezeu, noi am dobândi-o.

Spiritul lui Dumnezeu nu poate să rămână acolo, unde domnește neunirea și cearta, între acei cari cred adevărul. Chiar când aceste simțăminte nu se dă pe față, pun totuși stăpânire pe inimă și gonesc de acolo pacea și iubirea care ar trebui să caracterizeze Comunitatea creștină. Ele sunt rezultatul iubirii de sine în cel mai deplin înțeles al său. Acest rău se poate ivi sub forma stimării (prețuirii) de sine în afară din cale, sau în forma unei exagerate dorințe după lauda altora, chiar dacă nu am merita aceste laude. Acei, cari mărturisesc, că iubesc pe Dumnezeu, și că țin poruncile Sale, trebuie să se desbare de orice pornire spre înălțare de sine, căci altminteri nici să nu se mai aștepte să primească binecuvântarea harului dumnezeesc.

(Testimonies, vol. IV, p. 221).

APARAREA FERICIRII DINTRE FRAȚI.

(Testimonies, vol. V, p. 480).

Prin legământul botezului, fiecare membru al Comunității, s'a îndatorat în chip solemn, să apere fericirea fratelui său. Fiecărui îi va veni ispita, să fie cu tărie la propriile planuri și idei pe care le nutrește în inima sa, deoarece îi par mai raționale. Totuși trebuie, ca fiecare să vegheze și să se roage și să se străduiască până la extrem ca să clădească Impărăția lui Hristos în această lume. Dumnezeu cere dela fiecare creștin, ca atât cât îi îngăduie puterile, să se țină departe de fiecare frate sau soră cu orice influență care măcar în cea mai mică măsură i-ar despărți, sau ar distruge legăturile, cari îi unesc cu lucrarea lui Dumnezeu din acest timp. Trebuie să ia seama nu numai la propriul său bine spiritual, ci să poarte o povară pentru sufletele acelora, cu cari vine în legătură într'un chip oarecare. Prin Isus, ar trebui să aibă asupra celorlalți membri ai Comunității o putere constrângătoare. Cuvintele lui, întreaga lui purtare trebuie să exercite o influență, care să facă și pe alții să urmeze pilda de lepădare de sine, de jertfire de sine și de iubire a lui Hristos.

Dacă în Comunitate sunt persoane, cari exercită influență protivnică celei a iubirii și

bunătății desinteresate, pe cari le-a arătat Isus față de noi, și cari persoane se retrag apoi dintre frații lor, atunci ar trebui bărbați credincioși să se ocupe cu înțelepciune de aceste cazuri, având grija ca nu cumva influența lor să facă a pleca și alții, și ca nu cumva Comunitatea să fie dusă pe căi greșite prin antipatia și prin svonorile lor false.

Mulți sunt înfumurați. Sunt unii cari se cred drepti, însă ei pun la îndoială și critică orice faptă a altuia. Nu trebuie să se îngăduie, ca binele Comunității, să fie primejduit prin asemenea persoane. Fiecare în parte trebuie să socotească drept datorita sa, ca prin exercitarea principiilor strict biblice, în fața unui Dumnezeu sfânt, să năzuească la o desăvârșire morală, personală, pentru ca prin aceasta să contribuie la înălțarea stării morale a Comunității.

Ne apropiem de sfârșitul timpului. Luptele din afară vor crește neconținut; dar, nu cumva aceste lupte să pornească chiar din mijlocul Comunității. Poporul, care se dă drept al Domnului, trebuie să se lepede de sine de dragul adevărului și a lui Hristos . . . . Tot cel ce iubește în adevăr pe Dumnezeu, va avea Spiritul lui Hristos, cât și o iubire fierbinte față de frații săi. Cu cât inima unui om este mai mult legată de Dumnezeu, și cu cât mai mult sunt îndreptate dorințele unui om spre Hristos, cu atât mai puțin va fi neliniștit de asperitățile și suferințele, pe cari le întâmpină în viață. Cel care neîntrerupt crește, ca să ajungă la bărbat și femeie desăvârșit în Hristos, va ajunge tot mai asemănător la caracter cu Hristos, și va birui pornirile de a murmura și de a se arăta nemulțumit; tot astfel va refuza cu dispreț să joace rolul criticului pedant.

(Testimonies, vol. V, p. 483. 484).

Indată ce oarecare persoană, cu care am avut legături, moare, nu mai avem privilegiul să mai refragem un cuvânt nepotrivit, ce l-am vorbit, sau să ștergem din amintirea ei o impresie dureroasă, ce i-am pricinuit. De aceea să fim cu grijă la umblarea noastră, ca să nu păcătuim cu buzele contra lui Dumnezeu. Să lepădăm orice răceală și neunire și gândindu-ne cât de îndurător S'a purtat Domnul cu noi, să facem ca inimile noastre să se immoale în bunătate înaintea lui Dumnezeu. Să lăsăm Spiritul Sfânt să mistuiască, întocmai ca o flacără sfântă de foc, orice murdărie care s'ar grămădi la ușa inimii noastre, și să lăsăm să intre înăuntru Isus. Atunci iubirea Sa s'ar revărsa prin noi asupra altora în chip de cuvinte delicate, în cugetări și fapte de bunăvoință. Atunci, dacă moartea va umbri pe unul din prietenii noștri, încât să nu-l mai putem întâlni, până când vom sta la scaunul de jude-

cață al lui Dumnezeu, nu va trebui să ne rușinăm, când raportul despre cuvintele noastre va fi cetit în fața mulțimii.

Testimonie, vol. V, p. 489. 490).

O SENTINȚA ASUPRA GELOZIEI ȘI MANIEI DE A CRITICA.

(Testimonies, vol. V, p. 94—98).

Trebuie să spun cu mare durere, că între membrii Comunității noastre sunt unii, cari nu-și țin limba în frâu. Sunt unii cari au limbi mincinoase, pentru cari îmboldirea la rele este o răcorire sufletească. Mai sunt alții cari tot șoptesc și dăpână la secrete. Se scornesc vorbiri de rău de către unii, iar alții se amestecă indiscret în lucruri, ce nu-i privesc și apoi cu cea mai mare îndemănare le aduc altora la cunoștință. Mulți din aceia, cari au jurat credință clevețirii, poartă gelozie, ură contra celor, prin cari Domnul le-a vorbit, muștrându-i. Toate aceste elemente neascultătoare sunt la lucru; unii își ascund adevăratele simțiminte, pe când alții ard de nerăbdare, ca să împrăștie răul, pe care îl știu despre altul sau numai și-l închipuie în mod bănuitor.

Văzui, că niciun lucru mai neînsemnat nu este astăzi mai mult la lucru, decât spiritul de călcare a jurământului (sperjur), care sucește adevărul în minciună, binele în rău, nevinovăția în făptuire de nelegiuiri. Satana se bucură de starea acelora, cari se dau drept poporul lui Dumnezeu. Pe când mulți neglijează însăși sufletele lor, așteaptă cu curiozitate un prilej, ca să critice pe alții și să-i condamne. Nimeni nu este fără greșeli, și de aceea nu-i greu să descoperi ceva, pe care gelozia li-l arată ca pe o păcătuire. „O“, zic acești judecători cu dela sine putere, „avem probe“. Vom aduce contra lor o plângere, de care nu se vor mai putea spăla“. Ei așteaptă atâta timp, până li se arată un prilej potrivit, și atunci se invită cu toată sumedenia de palavre, și-și prezintă operele.

Când oameni, cari dela natură au o închipuire vie, ia pe cineva în primire, și caută să ajungă la temelia lucrărilor, se află în primejdie, și în străduințele lor pot să se înșele și pe sine și pe alții. Ei prind expresii și cuvinte, căroră un altul le-a dat drumul așa în chip neîngrijit, fără să se gândească la faptul că poate aceste cuvinte au fost spuse în chip pripit și că astfel fiind, nu poate să redea adevăratele sentimente ale celui ce a vorbit. Asemenea vorbe, cari nici n'au fost plănuite mai dinainte și de cele mai multe ori atât de neînsemnate încât nici nu ar fi vrednice de luat în seamă, sunt totuși văzute prin ochelarii lui Satana, sunt adunate și repetate până când din mușoroiu a-

jung munte. Despărțiți de Dumnezeu, acei cari tot vorbesc rele de alții, vor fi ținta ispitelor lui Satana. Ei nu-și dau seama nici despre puterea simțimintelor lor, nici despre lucrarea cuvintelor lor. În timp ce condamnă rățăcirea altora, ei înșiși fac greșeli mai mari decât le critică la alții. „Proportionalitatea (cumpăna dreaptă) este o piatră prețioasă“.

Oare nu trebuie finută „legea bunătății“? Prov. 31, 26. Oare Dumnezeu a împuternicit pe creștini, să se critice unul pe altul sau să se condamne? Oare e ceva plin de cinste sau care face onoare cuiva, dacă după perdeaua prieteniei dă drumul buzelor, ca să spună secretele încredințate lor de alții și apoi aceste cunoștințe căpătate astfel, să le sucească spre răul lor? Oare iubirea creștină în această slă. ca să aduni orice svon, care se aude și să descoperi tot ce poate fi adus ca bănuială asupra caracterului altuia, și apoi să te bucuri, ca să-l rușinezi? Satana se bucură, dacă poate să defaime sau să rănească pe un urmaș a lui Hristos. El e „pâritorul fraților“. Apoc. 12, 10. Oare creștinii ar trebui să-i ajute în lucrare?

Ochiul atotvăzător al lui Dumnezeu vede bine greșelile fiecărui și observă și patimele cari stăpânesc pe cineva; cu toate aceste El are îndurare față de greșelile noastre și compătimire față de slăbiciunile noastre. Dela poporul Său dorește ca să vadă același spirit de răbdare și indulgență. Adevărații creștini nu se bucură de faptul, că au prilej să desvăluească lipsurile și greșelile altora. Ei se vor da la o parte dela orice răutate și ură și-și vor îndrepta cugetul, spre tot ce este atrăgător și plăcut. Orice exercitare a criticii, cum și cuvintele de judecare și condamnare amărăsc pe un creștin.

Pururi au existat bărbați și femei, cari recunoșteau adevărul, dar cari nu au supus vieța lor la o influență sfințitoare; pururi au fost bărbați, cari erau credincioși, dar cari s'au înșelat și îmbărbătat la păcat. Ceea ce se poate vedea în vieța lor, în purtarea și caracterul lor, este neredința. Acest rău înspăimântător mănâncă împrejurul lor în chipul cancerului (răcul).

Dacă toți creștinii în loc să vorbească de greșelile altora s'ar strădui din toată inima, ca să descopere în însăși vieța lor răul pe care trebuie să-l înlăture, astăzi ar domni în Comunitatea noastră o stare mai sănătoasă. Mulți sunt onești atât timp cât nu au de pierdut prin aceasta; îndată însă ce nesinceritatea le este mai folositoare, nici nu mai gândesc măcar, ca să fie cinstiți. Cinstea și nesinceritatea nu pot sta împreună în aceeași inimă. Cu timpul, sau că va fi isgonită nesinceritatea, așa încât adevărul și cinstea să cântărească mai mult, sau

atunci, când se prețuește mai mult nesinceritatea, cinstea va fi uitată. Ele nici nu conglăsuiesc și nici ceva comun nu au. Unul este profetul lui Baal iar celalt profetul adevărat a lui Dumnezeu. Când Domnul va aduna pietrele Sale prețioase atunci va privi cu plăcere la cei sinceri, drepti și cinstiți. Ingerii sunt ocupați ca să le pregătească coroane; iar aceste coroane împodobite cu stele vor reflecta în clară strălucire lumina, care pornește dela tronul lui Dumnezeu.

Frații noștri din slujba predicării sunt prea deseori împovărați de greutățile ce se ivesc în Comunități și prea deseori se opresc asupra lor în predici. Ar trebui ca să nu sprijine pe membrii Comunităților, să se plângă unul de altul, ci ar trebui să aducă pe fiecare acolo încât să-și cerceteze propriile sale fapte. Nimeni nu ar trebui ca prin svonorile despre greșelile altora, să dea loc înăuntrul său la mișcări de prejudecăți și indignare. Ar trebui însă ca în răbdare să aștepte, până sunt ascultate amândouă părțile asupra chestiunii, și apoi să creadă numai atât cât este silit de fapte, ce nu se pot tăgădui. Cel mai bun lucru este ca să nu dea drumul unui svon, până când nu s'a urmat cu strictețe drumul arătat de Biblie. Această metodă se poate aplica mai ales la aceia, cari s'au strădui în chip îndemănatec să pună pe aceia, cari nici nu bănuiesc, să facă lucruri cari nu se pot și pe cari nici ei nu le-ar fi putut face mai bine.

Frații mei, — gândiți-vă la sufletele voastre; păstrați-vă ochiul numai pentru mărirea lui Dumnezeu. Indepărtați pe cât cu puțință eul personal din cugetele voastre. Ne apropiem de sfârșitul timpului. Cercetați-vă temeinic faptele voastre în lumina veșniciei. Știu, că aveți nevoie să fiți avertizați, prevestiți. Băgați de seamă că vă îndepărtați de vechea piatră de hotar. Așa zisa voastră știință înmormântează temelia principiilor creștine. Mi-a fost arătat, ce drum anumit apucați, dacă vă despărțiți de Dumnezeu. Nu vă încredințați propriei voastre înțelepciuni. Vă spun, sufletele voastre se află în primejdie. Pentru numele lui Hristos, căutați și vedeți, pentru ce sunteți așa de puțini atrași spre meditare religioasă.

Domnul încearcă și cercetează pe poporul Său. Contra greșelilor tale, poți să fii cât vrei de strict; fii însă bun, compătimitor, prietenos față de alții. Intreabă-te în fiecare zi: este oare inima mea așa cum trebuie să fie sau e nesinceră? Roagă pe Domnul să te aperse de orice înșelăciune în această privință. E în cumpănă fericirea voastră veșnică. În timp ce atâți oameni însetează după onoare, înfometează după câștig, voi să gândiți cu răvnă, iubiții mei frați în Domnul, să câștigați asigurarea iubirii lui

Dumnezeu și să strigați: Cine-mi arată, cum să-mi statornicesc chemarea și alegerea?

Satana cercetează cu grijă, cari păcate sunt mai adânc înfipte în natura unui om și apoi începe să-l momească și să-l înconjure cu mreje. Suntem înconjurați de ispitele cele mai grozave. Cu toate acestea biruința ne zâmbește, dacă ducem bărbătește lupta Domnului. Toți suntem în primejdie. Dacă în umilință și cu rugăciune umblăm în fața Domnului, atunci vom ieși din procesul de lămurire mai prețioși decât aurul cel mai ales, mai prețioși chiar decât bucățile de aur din ofir. Dacă suntem neglijenți și refuzăm de a ne ruga, atunci vom fi numai aramă sunătoare și clopoței sgomotoși.

Mulți sunt aproape căzuți în groapa îndoelii. Tuturor acestora le spun: Dați gândurilor voastre altă direcție. Indreptați-le spre Dumnezeu. Cu cât credința și sfințenia se leagă mai strâns de Dumnezeu, cu atât se va da pe față mai limpede și mai măreață dreptatea, în experiența Sa cu noi. Să facem vieța veșnică drept țintă a luptei noastre.

Știu în ce primejdie vă aflați. Când pierdeți încrederea în Mărturii vă veți abate dela adevărul Biblic. Am fost îngrijorată, că mulți ar putea să ia o ținută bănuitoare, îndoelnică, și, în teamă pentru sufletele voastre voiam să vă avertizez. Câți vor lua seamă la avertizare? Dacă astăzi în poziția pe care o luați contra Mărturiilor, vi s'ar da o mărturie, care taie drumul vostru și vă muștră greșelile, o veți primi ca pe ceva plăcut vouă, fără cea mai mică șovăire, sau o veți lepăda fie în parte sau în totul? Să știți că partea ce veți fi mai puțin atrași să primiți, va fi tocmai partea de care aveți cea mai mare trebuință. Dumnezeu și Satana nu lucrează ca tovarăși împreună. Mărturiile, sau poartă pecetea lui Dumnezeu, sau pe cea a lui Satana. Un pom bun nu poate să facă roade rele, nici un pom rău nu poate să facă roade bune. După roadele lor îi veți cunoaște. Dumnezeu a vorbit. Cine s'a cutremurat la cuvântul Său?

E. G. White.

A N U N Ţ

Caut băieți introduși în comerțul ambulant, etate 12—14 ani. Recomandatie de bună purtare din partea Comunității. Ofer 20% din vânzare și dormit. Prefer frați sau copii de frați din Oltenia. A se adresa: S. Pleșoianu, Str. Candiano Popescu 12, Ploești.

A V I Z

La fabrica de Tricotaje Stroescu Ploești, se caută spre angajare, un șofer *priceput*, om de încredere, adevărat adventist, recomandat în mod sincer de Comunitatea respectivă.

Adresați-vă urgent.

SPIRITUL PROFETIEI

S'a schimbat punctul nostru de vedere?

Trăim într-o epocă de preschimbări, și marea Biserică creștină nu scapă nici ea acestei legi. Cu totul altfel, doctrinele cari acum cincizeci de ani erau considerate ca stâlpi principali ai credinței creștine astăzi sunt călcate în picioare; aceste deosebiri de vederi aruncă o discreditare asupra Cuvântului lui Dumnezeu. Acest Cuvânt al lui Dumnezeu este același ieri, astăzi și în veci. Adevărurile descoperite astăzi nu pot desființa adevărurile descoperite ieri.

Învățătura poporului adventist cu privire la darurile Spiritului, și în deosebi cu privire la darul profetiei, este aceeași astăzi ca și la începutul istoriei sale? Noi răspundem fără nicio ezitare: *da*. Biserica noastră a păstrat, în ce privește această doctrină, atitudinea pe care a avut-o în anii trecuți; schimbând această atitudine, de altfel ea nu ar mai putea rămâne credincioasă Canonului sfânt, căci învățătura darurilor spirituale este arătată în chip lămurit în Sfintele Scripturi, cari sunt tot atât de demne de crezare astăzi ca și la începutul misiunii noastre.

În privința aceasta este interesant de a trece în scurt în revistă câteva articole cari exprimă credința Bisericii în cursul anilor, articole pe cari noi le găsim în revistele oficiale ale denominațiunii noastre.

Nu vom cita în întregime aceste articole, ci numai pasajile cari se referă în mod direct la subiectul ce ne interesează. La fiecare articol vom da și locul de unde a fost luat spre a putea găsi articolul în întregime.

Noi am ales aceste declarații dintre acelea cari, pornind dela persoane cari au fost conducătorii noștri, pot fi considerate ca exprimând sentimentele întregii noastre denominațiuni.

CONTROLATE DE BIBLIE

Primul nostru citat îl luăm din *Review* din 4 Decembrie 1855. El este scos dintr-o „Alocuțiune ținută la Conferința ce a avut loc în Battle Creek (Michigan) la 16 Noembrie 1855” și făcută în „numele Conferinței”; ea este semnată de „Joseph Bates, J. H. Waggnor, M. E. Cornell”. După ce mai întâiu sunt făcute câteva aluzii introductive, cetim:

„Noi vrem să vorbim despre viziunile pe cari Dumnezeu le-a făgăduit rămășiții Bisericii în zilele din urmă. Mulți vor pune la îndoială credința noastră în posibilitatea unor asemenea minuni ale Spiritului în zilele acestea; și poate

ne vor clasifica în rândul spiritelor despre cari se vorbește atât de mult astăzi. Totdeauna am considerat spiritismul ca lucrarea vrăjmașului; și în genere este admis cu certitudine că înainte de a doua venire a Mântuitorului nostru, Satana va săvârși semne și minuni; totuși, tot atât de lămurit este scris că Domnul va revărsa Spiritul Său în aceste zile din urmă....

„Nu este adevărat — cum unii ne reproșează — că noi fimem aceste daruri sau manifestările lor mai pe sus de Biblie; cu totul contrariu, noi le controlăm cu Biblia, făcând din Cartea inspirată norma supremă a tuturor lucrurilor: astfel că tot ce nu este în acord cu ea sau cu spiritul și învățăturile ei, le îndepărtăm fără nicio ezitare. Dar cum noi nu credem că același izvor poate da în același timp și apă dulce și apă amară, și că un pom rău poate produce fructe bune, cu atât mai mult nu putem crede că vrăjmașul ar putea fi acela care ar tinde la unirea inimilor sfinților, și a-i conduce în bucurie și umilință spre o viață sfântă, îndemnându-i la o solemnă căutare după Dumnezeu și la mărturisirea păcatelor. În adevăr, aceste tendințe le-am găsit în cartea următoare pe care o recomandăm cercetării voastre imparțiale: „Early Writings”, pp. 11—27 („Experiențe și Viziuni”); noi le credem în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu și cu spiritul Evangheliei....

„Pentru că noi le considerăm („Experiențe și Viziuni”) ca venind dela Dumnezeu și de perfect acord cu Cuvântul scris, trebuie să ne simțim obligați de a asculta de învățăturile ei și a primi muștrările sale. A zice că ele sunt dela Dumnezeu și a nu voi să ne lăsăm conduși de ele, revine la a zice că voința lui Dumnezeu nu este o regulă de purtare pentru creștini, lucru ce ar fi cu totul absurd”.

DARURILE ȘI CUVANTUL

James White, care atunci era conducătorul recunoscut al Adventiștilor Sabatiști (numele de Adventiști de Ziua Șaptea nu era încă pe atunci cunoscut) și care mai târziu a fost președintele Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua Șaptea, scria în *Review and Herald* din 28 Februarie 1856:

„Dumnezeu a lăsat daruri în Biserică (Marc. 16, 15—20; Fapte 2, 1—4; 1 Cor. 12, 27—31; Efes. 4, 11—16). Nicăeri nu este scris că aceste daruri ar fi fost date pentru o perioadă limi-

tață din ăra creștină, că într'o anumită zi vor fi retrase și că Biserica va rămâne multă vreme fără să se mai bucure de ele. Din contră, profetia lui Ioel citată de Pavel (Ioel 2, 28—32; Fapte 2, 1—22) și alte pasagii din Scripturi ne dovedesc cu prisosință că, în raport cu ultima solie de îndurare, darurile vor fi revărsate într'o biserică vie . . .

„Profetia din Ioel (cap. 2, 28—32) trebuie să-și primească împlinirea în zilele din urmă. Ea a fost scrisă pentru credincioșii rămășiții bisericii. Această rămășiță amintită în versetul 32, și care în cele din urmă este liberată, de sigur că este aceea despre care se vorbește în Apocalips 12, 17, și contra căreia se aprinde mânia balaurului. Și de ce această mânie? Pentru că păzește poruncile lui Dumnezeu și ține credința lui Isus. Care este mărturia lui Isus? La această întrebare lăsam să răspundă ingerul care a instruit pe apostolul Ioan; el zice: „Mărturia lui Isus este duhul proorociei“. Apoc. 19, 10. Ioel zice de asemenea: „Fiii și fiicele voastre vor prooroci“. Aceste două texte în mod evident fac aluzie chiar la turma cea mică. Deci nimeni nu ar trebui să se mai întrebă de ce se aprinde mânia balaurului, văzând că în sânul Bisericii reînvie spiritul profetiei . . .

„Cum toate obiecțiunile contra unei reînvieri a darurilor spirituale pot fi foarte ușor și pe deplin îndepărtate, acum am putea întreba: Care este ținta lor? Oare de a înlocui Cuvântul? Niciodată! Dacă darurile reînvie în Biserică, și dacă Biserica primește prin ele oarecari instrucțiuni, oare aceasta ne va dispensa de a mai cerceta în Scripturile adevărului, cum și de datorile noastre? Nu! Niciodată . . .

CUVANTUL IN PRIMUL PLAN.

„Următorul citat îl extragem dintr'un articol pe care l-am scris cu privire la acest subiect, și care a fost publicat în *Review* din 21 Aprilie 1851:

„Fiecare creștin deci are datoria de a socoti Biblia drept o linie desăvârșită a conduitei. El trebuie să se roage arzător spre a fi ajutat de Spiritul Sfânt când aprofundează Scripturile pentru ca în ele să găsească adevărul în întregime cum și noțiunea tuturor datoriiilor sale. El nu are libertatea să se abată dela ele pentru a cerceta linia sa de conduită prin lumina a nu importă cărui dar. Noi afirmăm că chiar în clipa în care el va proceda astfel, el va ridica darurile la un rang ce nu li se cuvine, și se va pune într'o situație extrem de primejdioasă. Cuvântul trebuie pus în primul plan, și privirea Bisericii trebuie să fie fixată asupra lui ca asupra singurului drum posibil, singurul izvor

de înțelepciune, care să ne arate datoria noastră și să ne facă în stare pentru orice lucru bun. Dar dacă o parte dintre membrii Bisericii se îndepărtează dela adevărurile biblice, se îmbolnăvesc și slăbesc, și dacă turma se risipește într'un asemenea chip încât Dumnezeu socotește necesară folosirea darurilor Spiritului spre a îndrepta, a redeștepta și a readuce pe rătăciți, noi nu vom împiedica lucrarea sa. Mai mult încă: noi îi vom cere să lucreze, noi îl vom ruga stăruitor să lucreze prin puterea Spiritului, pentru ca să readucă la staul oile rătăcite ale turmii. Să rugăm pe Domnul, și El va lucra, Amin“.

VIZIUNI ȘI PROFETIE. — SUNT DESCOPE- RITE ELE IN SANUL BISERICII ADVENTISTE?

Sub acest titlu G. I. Butler, pe atunci președintele Conferinței Generale scrise pentru *Review and Herald* o serie de articole dintre cari cel din urmă apărui la 9 Iunie 1874. Din acest articol vom cita doar câteva pasagii:

„După noi, noi am probat — din punct de vedere al înțelegerii raționale — că aceste viziuni sunt exact acelea cari, după Biblie, Dumnezeu le dă servilor Săi prin Spiritul Sfânt. Noi am arătat că darurile Spiritului trebuiau să se manifeste în Biserică, mai ales în zilele din urmă. Noi am studiat toate exemplele date de Biblie și cari ar permite de a face deosebirea dintre adevăr și minciună, și aceste viziuni s'au dovedit continuu ca adevărate. Noi am constatat că ele erau absolut la fel cu numeroasele viziuni declarate reale și adevărate și despre cari vorbește Biblia. Prin urmare noi suntem constrânși a conchide că aci este vorba de viziuni cari pornesc real dela Spiritul Domnului, — sau că Biblia ne-a lăsat cu totul în imposibilitate de a distinge rătăcirea de minciună.

„Cum Scripturile lui Dumnezeu trebuie să facă pe om desăvârșit și gata pentru orice lucru bun, în cazul acesta ne putem sprijini pe ele. Noi credem în aceste viziuni fiindcă ele sunt în armonie cu Scripturile. Folosind regulile date în această Sfântă Carte, noi suntem aduși la concluzia că aceste viziuni (ale sorei White) sunt lucrarea lui Dumnezeu. Orice ar zice protivnicii noștri, noi nu le așezăm nici deasupra sau în afara Scripturilor, ca o altă regulă autoritară; din potrivă, noi afirmăm că nimeni nu poate primi învățăturile Bibliei și să le pună în practică fără să primească aceste viziuni ca venind dela Dumnezeu. Biblia este autoritatea supremă pentru a judeca această chestiune ca și pe altele. Când ea ne spune să încercăm orice spirit, să încercăm toate lucrurile și să reținem ceea ce este bun, datoria noastră este de a face acest lucru. Și făcând astfel, noi

vom constata că viziunile se armonizează în chip desăvârșit cu Scripturile . . .

„Noi le-am dovedit, într'atâția inși, în timp de aproape un sfert de secol, și am constatat că noi prosperăm spiritual când luăm seama la ele, și că noi suferim pierderi mari când le neglijăm. Nicio singură dată ele nu ne-au condus la fanatism, ba chiar ele au muștrat pe cei fanatici. De fiecare dată ele ne conduc la Scripturi ca fiind marele izvor al oricărei adevărate îndrumări, și ne arată pe Isus Hristos ca pe adevăratul Model. Ele niciodată nu au în-

cercat să se așeze în locul Bibliiei, ci s'au prezentat în mod simplu ca o manifestare a unuia din darurile spirituale lăsate în Biserică prin Învățătorul divin și astfel ele trebuie ca prin ele înșile să exercite o anumită influență.

„Noi recunoaștem că influența lor asupra Adventiștilor de Ziua Șaptea a fost până acum puternică, și totdeauna ea a fost exercitată spre bine, și a fîntit la a ne face mai buni. Noi le vedem la lucru printre noi de atâția ani de când suntem în stare să înțelegem natura învățămintelor lor“.

F. M. Wilcox.

Un urmaș al lui William Miller

Fiecare membru al Bisericii Advente ar trebui să se bucure aflând că, nepotul marelui proclamator al soliei îngerului al treilea, William Miller, trăiește și este un statornic adventist de ziua șaptea. Fratele și sora John I. Miller, locuiesc în micul oraș de provincie, Richland, Washington.

Am găsit pe fratele Miller lucrând din greu la câmpul său în ciuda faptului că are 85 de ani. El și soția lui își fac singuri lucrările la mica lor fermă.

Fratele J. Miller s'a născut la Fort Ann, New-York, în 1843. William Miller muri când nepotul său John avea numai un an. John trăi cu bunica lui în vechea și renumita casă a lui Miller din Low Hampton până aproape de vârsta de 17 ani. El găsește satisfacție în a povesti experiențele făcute acolo în timpul acelor ani, cum studia el cărțile bunicului și învăța aproape mai toate marile profeții din Biblie. I plăcea să studieze multele hărți profetice ale bunicului său, pe care vecinii le numiau „Menaageria lui Miller“.

A petrecut mulți ani în Sud ca maestru în lucrări de beton. El și soția sa avea o fermă în Alabama, unde mulți predicatori și lucrători ai soliei au fost găzduiți. Odată opt predicatori cari erau în drum spre Oackwood Junior College s'au înzăpezit acolo. Cu toate că fratele Miller nu era adventist atunci, era foarte favorabil pentru solie. El spune: „Am dat bani pentru lucrare și am prăpădit o trăsură de 20.000 lei ca să aduc și să duc pe predicatori dela gară până la noi“.

În 1917 prin eforturile fratelui A. L. Miller, pe atunci președintele conferinței Alabama, John Miller, fu botezat. În același an el și fratele Keats, formară prima Comunitate adventă în Elkwood și puseră temelie unei biserici (adunare) pentru ca ei să se poată reuni acolo. Tatăl

său a predicat învățăturile lui William Miller prin Comunitatea celei de a doua veniri.

S'au mutat apoi spre apus la Portland, Oregon, în anul următor (1918) și timp de trei ani au fost membri ai Comunității centrale din acest oraș. De acolo s'au mutat în locul unde se află acum. Au fost neconținți dătători de lumină în Comunitatea lor. Au luat parte la mai multe lucrări pentru răspândirea luminei și a procurării de fonduri. Fratele Miller înțelesese un oarecare timp mai înainte că ar fi fost nevoie de o sală de adunare mai bună și mai încăpătoare la Richland. Deci el se puse la lucru, procurând singur întreaga sumă necesară, și rezultatul fu o frumoasă sală de adunare care face cinste orașului.

Lucrul cel mai prețios pe care îl posedă fratele J. Miller, este portretul lui William Miller, singurul lui portret. El are o sumedenie de lucruri dela începutul Mișcării Advente.

În timpul unui recent efort de evanghelizare, în Richland, fratele și sora Miller au fost prezenți în fiecare seară. Un mare număr de suflete se vor alipi lui Isus, prin stăruitoarea lor lucrare biblică. Domnul să binecuvinteze această soră și acest frate, ca ei să poată duce mai departe sonda adevărului, începută de bunicii lor cu mulți ani mai înainte.

Trad. Roman Corneliu

Pentru o fetiță de 13 ani caut loc la croitorie, modistărie, tricotațe sau broderie, în condițiile ca să fie îmbrăcată și îngrijită. A se adresa: Gheorghe Samson, Com. Ozdula, Jud. Trei Scaune, Transilvania.

---

*Vieață și cu sănătate
Sunt într'una strâns legate,
Și pentru a le avea,
Bea mereu ceai IBEKA.*

IUBIREA PARINTEASCA

Odată un copilăș cu numele Arthur, se juca printr-o livadă. El gândea că este singur, căci nu vedea pe tatăl său care era ascuns într'un tufiș și ai cărui ochi nu îl părăseau de loc.

Tatăl veghea asupra copilășului său.

Micuțul Arthur era fericit. Alerga în iarba înaltă și moale, împodobită cu flori sălbatece de culori plăcute. Câteodată rupea câte una, cântând din toate puterile sale!

Cum toate acestea erau ceva nou pentru el, nu avea teamă de nimic. Tocmai voia să se așeze printre flori, când chiar atunci un șarpe primejdios se îndreptă spre el. Fără nicio teamă el admiră pielea lucitoare și pătată a acelui animal înspăimântător și întinse mâna spre a-l apuca! Atunci tatăl, din tufișul de unde era ascuns, strigă: „Atenție!“ Copilul se trase îndărăt, iar șarpele înspăimântat dispăru.

Și micul Arthur uită de glasul acela, căci el nu vedea pe nimeni.

În același timp, un fluture cu aripi selipitoare catifelate și presărate cu aur sbură prin aer deasupra câpsorului lui Arthur. Copilășul, fermecat de frumusețea lui, alergă după el, până ce îl pierdu din ochi. Atunci din tufiș se arătă mâna tatălui arătând norii cerului unde se termină sborul fluturelui.

Dar copilul nu observă mâna.

Puțin mai departe, în mijlocul pomilor, șerpuia un râu limpede. Micuțul se apropie de el, îngenuche pe marginea lui și-și văzu chipul surâzând ca într-o oglindă. Lucrul acesta îi plăcu, și de aceea se aplecă și mai mult către apa râului.

„Atenție!“ îi strigă încăodată glasul.

Copilul privi în jurul său, și cum vântul bătea ușor peste luciul apei, el crezu că a auzit suflul vântului și, fără să se deranjeze, continuă să se joace.

Și când soarele aprinse în fundul apei limpezi și curgătoare firicelele aurii de nisip sclipitor, el răsă și lăsă piciorul în jos de pe mal spre apă, spre a simți acest nisip fin ce se vedea prin limpezimea apei.

„Atenție!“ strigă glasul, de data aceasta cu și mai mare putere.

Dar copilul, cu ochii ațintiți spre apă și spre nisipul sclipitor din fundul ei, nu ascultă.

Deodată, el văzu ceva ce scliepa atât de strălucitor în apa cea transparentă și îl dori atât de mult să-l aibă încât, crezând că-l poate prinde foarte ușor, se aplecă pe marginea râului, își întinse mâna.... Dar vai! râul era adânc, copilul căzu și se afundă plin de spaimă, strigând după ajutor.

Imediat tatăl fu lângă el, și mâna sa puternică și tare scăpă pe copil la vreme. Și reinviorend pe copil, care tremura de frig și de spaimă, îi zise cu multă dragoste:

„Fără ca tu să știi, eu am vegheat asupra ta, eu ți-am dat un semn, dar tu nu l-ai văzut; eu ți-am vorbit, dar nu ai ascultat. Dacă te-ai fi gândit la mine, ai fi știut că sunt în apropiere!“

Atunci copilul se aruncă în brațele tatălui și strigă:

„Tată, rămâi continuu lângă mine! Ochii mei vor fi neîncetat ațintiți spre tine, și urechile mele gata a asculta glasul tău!“

În felul acesta iubirea lui Dumnezeu veghează asupra noastră și ne salvează dacă noi privim cu încredere spre ea.

(Solidarităte Sociale.)

Paquette

Către slujbașii și membrii Conf. Moldova de Sud. Iubiți frați în Domnul!

Cu aceste cuvinte mă adresez tuturor membrilor Conferinței Moldova de Sud, pe cari vă cunosc personal deoarece timp de aproape 7 ani, cât am lucrat în această Conferință, am avut ocazia să vizitez de mai multe ori, aproape toate Comunitățile, bucurându-ne împreună.

Pe ziua de 3 Decembrie 1933, am primit vestea că sunt chemat să lucrez ca predicator, într'un câmp nou și necunoscut pentru mine. În cel mai scurt timp, am fost la postul unde eram chemat, în Conferința Banaț, Jud. Hunedoara, cu locuința în orașul Petroșani.

Ne având altă posibilitate mai bună a comunica cu d-vs. folosesc Curierul nostru Misionar, și prin el, viu să vă aduc, cele mai vii și călduroase mulțumiri pentru tot sprijinul, dragostea și armonia, pe care ați dovedit-o, în tot timpul în care am lucrat în lanul Domnului, adunând snopi pentru grânarul cerului.

Primiți salutul meu și al familiei mele, și vă asigurăm, că clipele de bucurie ce le-am petrecut împreună vor rămânea, ca o frumoasă amintire, pentru mine, iar în ceasuri grele, ca un sprijin și încurajare, în luptele ce ne așteaptă.

Rămâneți și mai departe, cu același spirit bun, cum vă cunosc, privind tot înainte spre țință, (Fil. 3, 10-15) și pregătindu-vă pentru locul unde ne vom strânge cu toții și de unde nu ne vom mai despărți niciodată.

Dorindu-vă toate binecuvântările Tatălui ceresc, rămân cu aceeași iubire, fr. în Domnul Isus,

D. Irod

Petroșani, Pasajul A. Brândușa No. 6.

Caut post ca om de serviciu, la câmp sau altceva. Sunt căsătorit. Sabatul îl doresc liber. A se adresa: Niculai Damievici, Str. M. Eminescu No. 2, Gura Humorului, Jud. Câmpulung, Bucovina.

Cetiți revista „Semnele Timpului“, No. 3—4

Cuprins:

Iubirea; Ceva nou; „După chipul lui Dumnezeu“; IL cunoști pe Isus?; Isuse!; Dacă Hristos ar veni iarăși; Intronarea binelui și fericirii; Un Paști mai frumos; Din lumea largă.

***

Cetiți revista „Sfetnicul Vieții“, No. 2

Cuprins:

Căinele; Constipația; Plantele medicinale; Accidente și nenorociri; Mama; Căinele ca purtător de boli; Un laborator minune; Întrebări și răspunsuri; De ce? De ce? De ce?

NECROLOG

Sora *Maria P. Smărăndescu*, membră a Com. C-lung Muscel, în etate de 25 de ani, a adormit în Domnul pe ziua de 1 Sept. 1933, lăsând în urmă 4 copilași și soțul profund îndurerat.

Dânsa primise pe Domnul Isus încă din copilăria ei. Și deși se căsătorise destul de tânără, totuși ea a fost la înălțime atât în conviețuirea familiară, cât și în creșterea celor 4 copilași.

La immormântarea dânsi — care a fost prima dela întemeierea Comunității noastre — au participat sute de persoane, cari au avut ocazia să audă învățăturile Domnului relativ la: „Cunoștința mântuirii, care constă în iertarea păcatelor“, în legătură cu mărturisirea, regretarea și părăsirea păcatelor; despre adevărata pomană; despre adevărata lumină, care trebuie să lumineze pe orice om, venit pe această lume, pentru a avea lumina vieții veșnice, și despre credința plină de mângâiere în a doua venire a Mântuitorului, când va învia pe toți cei ce în Domnul mor, . . . care va și pune capăt durerilor, lacrimilor și morții.

D. Paraschiv.

Sora *Ileana N. Radu*, din Comunitatea Sperieni, jud. Dâmbovița, a fost chemată la odihnă pe ziua de 27 Decembrie, 1933.

Cu ocazia immormântării a luat parte o mulțime de lume, ce a avut ocazia să audă solia învierii și a venirii lui Isus.

Sperăm ca și sora Ileana să facă parte dintre cei luați de El în cer la a doua Sa venire.

N. N. Radu.

Fr. *Gh. Munteanu*, membru al Comunității Nașeș, în etate de 75 ani, a fost chemat la odihnă pe ziua de 16 Noembrie 1933. În tot cursul anilor săi de credință din 1926 și până în clipa când a adormit în Domnul, a fost plin de curaj și nădejde în făgăduințele mărețe ale lui Isus.

Lumea multă care a luat parte la immormântare a avut ocazia să asculte îndemnurile frumoase la pocăință, adresate de Isus tuturor oamenilor.

Dumnezeu să ne ajute a ne întâlni pe plaiurile frumoase ale noului pământ.

Fetița fratelui *N. Pahoncea* din Comunitatea Gârleni, Jud. Bacău, a adormit în Domnul pe ziua de 15 Ianuarie 1934.

Dumnezeu să ne dăruască mângâierea și să ne pregătească pentru împărăția Sa, spre a ne întâlni cu cei ai Săi cari au trecut la repaus.

Fetița fr. *Constantin Curea* din Comunitatea Be-rești-Taslău, Jud. Bacău a adormit în Domnul pe ziua de 11 Ianuarie, 1934.

Deși îndurerată, totuși o nădejde vie stăpânește continuu pe părinții fetei și anume că odată, la revenirea lui Isus, își vor primi din brațele ingerilor Lui pe fetița lor iubită.

Bacău.

Gh. Stănescu.

Sora *Domnica Drăgean*, membră a Comunității Soloneț-Suceava, în etate de 48 ani, a fost chemată la odihnă pe ziua de 19 Ianuarie, 1934. Deși a suferit de o boală incurabilă și fusese fără vedere, totuși a fost credincioasă Domnului, ajutând cât mai mult lucrarea Lui prin daruri cari să servească răspândirii cât mai departe a soliei Sale.

Cu ocazia immormântării au luat parte sute de oameni, cari au auzit despre solia mântuitoare a lui Isus.

Sperăm că o vom vedea la învierea dreptilor.

Câmpulung-Bucovina.

V. Tolan.

Fratele *Constantin Braghina*, în etate de 72 ani, membru al Comunității Labirint, a fost chemat la odihnă de Domnul în ziua de 29 Decembrie 1933. Vieța sa de credincioșie, până în clipa morții, căntând versurile: „Zor căci vine noapte“ și „Vreau și eu la tronul Domnului a fi“ — rămân pentru noi un stimulent și o puternică încredințare că-l vom vedea la ziua învierii dreptilor.

Cu ocazia immormântării, fr. *P. P. Paulini* a prezentat familiei condoleanțe din partea Comunității, și prin cuvântarea finută acasă a îndemnat pe toți să rămână în aceeași speranță, și cu aceeași fermă convingere până la sfârșit, când Domnul ne va strânge pe toți la El.

St. Ștefănescu.

Copila *Ioana N. Puțoreanu*, în etate de 3 luni, din Comunitatea Palilula, a adormit în Domnul pe ziua de 14 Decembrie, 1934. Părinții ei îndurerăți au rămas convingși de făgăduința că la venirea Domnului Isus vor primi în brațe pe scumpa lor copilă.

Palilula.

N. D. Rîstea.

Cereți

Ceaiurile „Ibeka“ pentru tratarea diferitelor boli. Adresați-vă: Institutul Biblic Brașov, Căsuța poștală No. 71. Trimeteți, odată cu cererea și descrierea bolii de care suferiți. Costul unui pachet de 100 grame, lei 45.

Cu 600 lei în loc de 1200 lei vă puteți procura „Enciclopedia Română“ *Minerva*, cu peste 1000 clișee, 100 hărți simple și 10 hărți în color, și 10 planșe artistice lucrate. Adresați-vă la Editura noastră.

„Curierul Misionar“.

Foaie lunară.

Red. responsabil: **V. FLORESCU**

Prețul acestui număr Lei 8. Abon. pe un an Lei 100

Red. și Admin. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 161.
București IV.